

pa glej v takem času še bolj na živino in brž, ko vidiš, da se drži klaverno, poskrbi ji boljše krme ali če je mogoče, pokličí živinozdravnika. Ta bode lažje izpoznal, kaj je živini in tudi krmo ti lahko pregleda, če je dovolje zdrava. Pri takem krmljenji pomaga tudi veliko živinska sol ter prepreči bolezní živine.

Sejmovi. Dne 5. avgusta pri Sv. Janži nad Arvežem, v Loki in na Ptuji. Dne 6. avgusta pri Mariji Snežni in Novi cerkvi za Ptujem. Dne 10. avgusta v Celji, v Lučanah, pri Sv. Lovrenci na Dravskem polji in na Kor. železnici v ter Slov. Gradci. Dne 12. avgusta v Veržejah in pri Sv. Juriji v slov. gor.

Dopisi.

Iz Solčave. (Slovo in zahvala). Z žalostnim srcem naznanjamo, da so nas junija t. l. zapustili v obče priljubljeni č. g. Franc Zdošek; izvolili so si namreč drugo faro, St. Jurij pod Tabrom. Bili so nekaj nad 10 let v tej silno težavnej fari opravljali težke dolžnosti kot župnik z veseljem, natančno in vestno. Bili so vneti dušni pastir, ne samo v cerkvi, temuč tudi zunaj cerkve. Prizadevali so si vsestransko, da bi olepšali hišo božjo. Tako so dali farno cerkev slikati fresko, ki je zares kiné celej fari, da jej blizu ni enake, pozidali so na novo podružnico sv. Duha, zelo lično cerkvico, katera ima zvon, ki tehta 24 starih stotov; pripravili so tri lepa nova bandera, oskrbeli cerkveno opravilo in nazadnje so tudi naročili v Ljubljani lepo novo gotično monstranco, h koji so iz lastnega žepa veliko darovali. Pa ne samo za cerkveno poslopje, tudi za vsa druga so lepo skrbeli ter zapustili vse v najboljšem stanu. G. Zdošek so znali z ljudmi tako prijazno in lepo ravnati, da so si sreča vseh pridobili. Toraj preč. g. župnik, ne vzemite nam za zlo, da Vas zahvalimo za trud, katerega ste imeli z našo faro, kakor tudi za lepe nauke, katere ste nam na sreča polagali. Preč. g. župnik, ohranite nas v blagem spominu, priporočamo se Vam v gorčo molitev, kar bomo tudi mi storili do konca našega življenja, po smrti pa bi se videli tam v nebesih, kjer ni več solz, temuč vedno veselje. Solčavani.

Iz Jarenine. Veliko duhovno veselje je bilo za župljane Jareninske dne 29. junija t. l. zaradi Alojzijeve podobe, katero so nam oskrbeli za vse dobro vneti, posebno pa za lepoto in snažnost hiše božje naš visokočastiti gosp. dekan. Podoba je pravo mojstersko delo gg. Fellingner-Hasslinger na Dunaji in stane s stroški vred 170 gld. 65 kr., ter je postavljena v spomin lanske tristoletnice sv. Alojzija. Blagoslovili so nam jo preč. g. Jakob Bobine, stolni župnik Mariborski. Genljivo so zapela dekleta, ko se je podoba prinesla iz župnišča ter nesla v slovesni procesiji v cerkev k blagoslovljenju. Po blagoslovljenju podobe so pa veleč. g. Janez Vreže, korvikarij Mariborski, obilni množici prav lepo razložili nedolžno in zatajevalno življenje sv. Alojzija. Bodí še omenjeno, da so Jareninski mladeniči naredili poseben vtis na navzoče »s snežno-belo lilijo«, ki jo je vsak imel na svojih prsih in ki pomeni nedolžnost. O da bi mladenčiči in mladenke posnemali angeljsko čednost sv. Alojzija!

Iz Celjske okolice. (Osobne vesti.) Gotovo so Vam, dragi bralci, še v živem spominu dopisi iz lepe Celjske okolice, v katerih se je opisovalo gospodarstvo Celjskih nemčurjev v naši občini. Znan Vam je gotovo tudi Stibenegg, kateri je bil glava tega sicer le malo let trajajočega gospodarstva, ali bode ostalo občanom gotovo še mnogo let v spominu. S pomočjo Celjskih

nemčurjev posrečilo se mu je namreč priti v občinski odbor Celjske okolice, kjer je postal prav za prav župan in zraven tega še načelnik krajnega šolskega sveta. To so bili za okoličane hudi časi! Ni ga bilo gospoda v Celjski okolici čez-nj. S pomočjo Antona Mravlak-a, kateri mu je bil samo po imenu župan, vladal je v občini, kakor paša in kaznoval te, kateri niso hoteli trobiti v njegov nemčurski rog. Kot načelnik krajnega šolskega sveta postal je tudi oskrbnik občinske hiše v mestu, kjer je bila in je še sedaj slovenska šola. Da mu je bodla ta narodna šola in njeni vrli učitelji v oči ter mu bila trn v peti, je lahko razumljivo. Pregnal je iz nje mirne stanovalce, celo nadučitelja ter se naselil sam va-njo in pripeljal seboj svoje pristaše; prejšnji stanovalci plačevali so najemnino redno; Stibenegg in njegov tovariš Ferk pa sta ostala najemnino tako dolžna, da jih je morala občina tožiti in še sedaj ni ves ta dolg poravnán. Premalo prostora bi bilo v tem listu, ako bi hotel popisati, kako je delal Stibenegg kot občinski odbornik in načelnik krajnega šolskega sveta proti slovenskim prebivalcem. Zadosti je, če rečemo, da je bilo njegovo postopanje že tudi višjim oblastim, katere nam niso vedno prijazne, odveč tako, da je moral odstopiti kot načelnik krajnega šolskega sveta in ker ni plačeval stanovanja, iti tudi iz občinske hiše. Stibenegg-ova zvezda obledela je v Celjski okolici in sčasoma popolnoma zatemnela. Prišli so v Celjski okolici drugi, boljši gospodarji na krmilo, kateri ne poznajo med občani nobene razločka, kateri se trudijo, da popravijo to, kar so njih predniki skazili in da poravnajo dolgove, katere so napravili prej nemčurski gospodarji. Šola trirazrednica je ostala ter se lansko leto lepo prezidala in je upati, da se razširi v kratkem v štirirazrednico, ostali so narodni učitelji, kateri imajo popolno zaupanje pri občanih Celjske okolice. (Konec prih.)

Iz Vojnika. Malo je bilo letos tako krasnih večerov, kakor je bil predvečer sv. Cirila in Metoda. Tej natorni krasoti so še pa pripomogli kresovi, pri katerih naš »nemški trg« ni zaostal. Res ni zaostal, marveč prekosil je vso okolico s svojimi pripravami. Ko se je zmrščilo, naznanjal je zvona glas prihodnji god naših blagovestnikov. Ob deveti uri so na prijaznem hriščku Matere božje zahrumeli možnarji, da je odmevalo in se lepo razlegalo po prijazni dolini Hudinje. Na to spustilo se je nekoliko raket in so vžgali na rečenem gričku, kakor tudi okoli in okoli pri Sv. Tomažu na Konjskem, v Arclinu itd. več kresov. Med tem pa so zažigali umetelni ogenj, rdeč, moder in v raznih barvah skupaj pri cerkvi Matere božje, da se je kar rdečila in modrila daleč na okolu. Tu so pokazali Slovenci svoje spoštovanje do slovanskih apostolov, pa tudi drugi dan v tem, da jih je precej v cerkev prišlo. Tako, dragi Slovenci, bomo najboljše slavili god naših blagovestnikov, da hodimo v luči sv. vere, katero sta svetnika prizgala našim prednamcem in se zatekali v stiskah v senco sv. križa, katerega visoko držita sv. brata. Pa ne na enem samem mestu, marveč tudi na večih v naši fari se je streljalo. Največ so temu pripomogli za vse dobro vneti tukajšnji Slovenci, katerih imena mi je dolžnost omeniti. To so gg. Kvas, Vratarič, cerkveni ključar Žgajnar, kakor tudi župan Skofjevaški Bikovšek in več St. Tomaževanov. Hvala vsem! Da je bilo vse to krop na nemčurske pametne (!) glavice in jih je ogenj bodel, kakor čuka dnevna svetloba, tega mi še omeniti ni treba. In tega tudi ne bi, da ni nekdo tekel, da se hoče s tem le Nemcem (?) Vojniškim kljubovati. In zdaj še naj mi kdo reče, da nimajo naši nemčurji mesto možgan pezdirja v glavi! Torej vsi kresi in vse razsvetljave je vselej »kljubost« Vojniškim nemčurjem, za katere se vendar pameten človek zmeni toliko, ko jud za prodano blago. Še to mi

je omeniti, da so imeli pri »Franceljnu« vsi »Nemci« odprte kopelice. Začeli so lepo. Popoldan je bil tepež pri Franceljnu, zvečer so pa »tuš« dobili. Kar se je pa več, povém še drugokrat.

Iz Frama. (Častni spomin.) Bilo je dne 12. avgusta 1882. V prijaznem Framu bilo je zbrano mnogo odlične gospode, a še več priprostitih ljudij. Praznovali so vesel praznik. Ta dan namreč bil je odlikovan tamošnji posestnik France Divjak s srebrnim križem s krono. Minilo je od istega veselega dneva skorej deset let. Zopet se je zbiralo v Framu ljudstvo dne 23. julija t. l. pred hišo omenjenega posestnika. A ta dan ni bil vesel, kar so pričale solze v očeh vseh zbranih. Prišli so spremit na zadnji poti vrlega občana Franc Divjak-a, ki je izdahnih svojo blago dušo dne 21. julija v svojem 76. letu. Več velecenjenih gospodov prihitelo je od daleč, da so se pridružili dolgi vrsti farmanov in šolske mladine. Rakev zakrivalo je mnogo krasnih vencev. Trije so imeli na dragocenih trakovih napise, ki označujejo zasluge rajnega Fr. Divjak-a. »Franska občina svojemu nepozabljivemu, zasluženemu predstojniku«, glasi se prvi napis. Da, rajni je bil več let župan in se je vsekar trudil in pomagal svojim soobčanom. Skrbel in živel je za blagor kmetskega stanú, katerega je po svojih močéh povspeševal, zatrjeval in branil; to pa ne brez uspeha! Napis drugega venca: »Franska šola iskrenemu prijatelju mladine«, priča, da je ljubil Fr. Divjak omiko in napredovanje, ljubil šolo. Bil je dolgo let šolski ogleda in načelnik krajnega šolskega sveta. V tem času pripravilo se je v Framu sedanje šolsko poslopje. Tretji napis pa, na prekrasnem slovenskem traku — podarjenem z vencem iz Maribora — namreč: »Tvoje življenje je koristilo narodu, Ti ostaneš nam v vekem spominu«; opozarja nas, da je ljubil Divjak svoj narod in jezik slovenski. In v resnici, narodnost bila mu je sveta, kakor vera in ljubezen do domovine. Daroval bi ji bil zadnjo kapljo krvi. Omenimo še, da je bil umrl posestnik čez trideset let cerkveni ključar, kjer se je zelo trudil, da se je zidala krasna, nova franska cerkev. Bil je tudi čez štirideset let oče ubogih. Zelo so ga ljubili in spoštovali gg. Oroslav Caf, Božidar Raič, Davorin Trstenjak in drugi. Fr. Divjak je bil v obče mož, sicer priprost, a omikan, mož jeklenega značaja. Mnogo očij se je solžilo po njem, mi pa želimo, da so mu resnične besede pesmi, ki so mu jo zapeli na pokopališču, po pevanju framskih deklet, gospodje učitelji in njegovi stari znanci:

Blagor mu, ki se spočije,
V črni prsti v Bogu spi.
Lepše solnce njemu sijje,
Lepša zarja rumeni.

Od Sv. Miklavža pri Laškem. (Posnemanja vredno.) Tukaj je jako razširjena »Družba sv. Mohorja«. Mala je župnija, pa je najbogatejša na številu družbenikov, če primerjamo število prebivalcev župnije — v vsej naši vladikovini. Vsako leto se število zdatno poveča; ravno tako bode tudi v prihodnjem družbinem koledarju lepo število videti, namreč 115. Največe zasluge imajo pač č. g. župnik pri tem: vse storijo, da se le dobra reč širi, in da se budi narodna zavest. Pri nas se prej ni ničesar koristnega bralo; sedaj imamo pa razne slov. časopise naročene, v katerih se marsikaj podučljivega in koristnega najde. In to je tudi zasluga gosp. župnika. Župljani pa jih tudi radi ubogajo, da je kar veselje. Na predvečer slovanskih apostolov, so v Ločah trije kmetje, namreč: Mart. Deželak, Mih. Pavčnik in Ant. Volavšek vsak svoj kres zažgali, in prvi je še priskrbel strel, ter lepo ubrano slov. petje, da je bilo veselje tem popolniše.

Od Sv. Andraša v Slov. gor. (Narodno veselje.) Veselo in ponosno zre bela cerkva Sv. An-

draža iznad prijaznega hribčka v široko Pesničko dolino. Zakaj bi pa tudi ne bila ponosna na-se, saj so v njeni župniji prebivalci, verni Slovenci, ki se zavedajo, da jih je rodila mati slovenska, da so sinovi matere Slave. Kako prešinja narodna zavest srca vrlih Svetandraževčanov, pokazalo se je že mnogokrat v obilni meri in tudi dne 17. julija. Že izborna petje nekaterih Mariborskih dijakov, sinov Slov. gorice, pri službi božji naznanjalo nam je, da se vtegne svečanost, ki jo priredi domače bralno društvo v spomin slovanskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda, dokaj sijajno obnesti. In res! V nedeljo popoldne po dokončani cerkveni pobožnosti zbralo se je ogromno število ljudstva v gostilni g. Tomaža Toša, kojo sta kinčali slovenska in cesarska zastava. Občespoštovani, velezaslužni domači g. župnik Josip Kukovec je kot predsednik otvoril svečanost. Po krepko doneči pesni »Slovenec sem« pozdravil je prisrčno zbrano množico, ude in neude, pred vsem pa došle tuje goste od Sv. Jurija ob Ščavnici, od Sv. Antona v Slov. gor., od Sv. Lovrenca v Slov. gor. in Mariborske dijake, koji so s svojim milim petjem svečanost do konca izvrstno povspeševali ter občno veselje vidno pomnoževali. S pomočjo čast. g. gostov od Sv. Jurija ob Ščavnici, ki so izborni pevci, glasile so se krasne slovenske pesmi pod vodstvom vrlega domačega g. nadučitelja Ivana Strelec-a. Dobro premišljen slavnostni govor, v katerem je naš odlični faran Jurij Strah z navdušeno in prepričevalno besedo razjasnil zasluge slovanskih blagovestnikov za nas Slovence, segal je gotovo vsakemu navzočemu globoke v srce, vsaj so mnoga odobravanja pričala za to. Po vspredu razveseljevali so se navdušeni gostje združeni še do poznega večera. Zelo nas je veselilo videti med nami kot gosta obče priljubljenega gosp. župnika od Sv. Bolfenka in čast. g. Josipa Kronvogel-a, sodnijskega pristava od Sv. Lenarta v Slov. gor. Veselilo se je z nami pa tudi nekoliko gostov rodoljubov od Sv. Ane, od Sv. Bolfenka in od Sv. Marka na Dravskem polji. Med krasno donečim petjem, med navdušenimi govori in prisrčnimi napitnicami, kakor tudi med prijateljskimi pogovori preteklo so nam hitro vesele ure, v kojih smo si združeni razgrevali srca za blag naš slovenski narod. Razšli smo se radostnega srca, katero je polnila goreča želja, da bi se kazalo po vseh krajih Slov. gorice enako narodno gibanje, enako navduševanje za sveto našo stvar; želja, da postanejo vendar nizki pa krasni griči Slov. gorice in jih vrlji prebivalci močen val proti sovražnim nam sosedom. Narodni Svetandraževčani že kažejo, da se radi drže svojega gesla: Složno naprej!

Z Dobrne. (Zahvala.) Pred kratkim so nas zapustili velečastil gospod Matija Karba kot župnik v Zrečah, kateri so službovali tukaj kot kapelan blizo šestnajst let. Ko so nam v nedeljo po pridigi naznanili svojo ločitev, je marsikateremu župljanu zaigrala v očeh solza žalosti; in to ni brez vzroka, kajti blagi gospod so v teh letih delovali v blagor župljanov v vsakem obziru. Niso le nas podpirali samo v duhovnih stvaréh, ampak tudi nam dajali dobre svete, krščanske časnike in bukve med nas razširjali in tudi gnotno, posebno pa ubožčke podpirali. Kdor je iskal pomoči pri njih, gotovo so mu bili pomagali. Ubožci so bili že tako razvajeni, da so kar dvajsetico v dar prosili; a ta gospod tudi pri svojih skromnih dohodkih nobenemu niso darila odrekli. Bog jim povrni tisočkrat!

Od Sv. Janža na Dravskem polji. (Sv. birma. Unio catholica.) Dne 2. in 3. roznika imeli smo čast med seboj imeti mil. g. knezoškofa, ker so takrat naši nježni mladini zakrament sv. birme delili. Njih prihod počastili smo s šolsko mladino, učiteljstvom, požarno brambo in razno občinstvo. Na čelu birmancev

predstavila se je najmlajša hčerka nadučiteljeva milostljivega gospodu z mičnim šopkom in ganljivim nagovorom. Srce mi je od veselja ploskalo, ko sem gledal ta ganljivi prizor. Hvalo priznavamo našim vrlim Rošenskim fantom, kateri so tudi tamkaj v čast mil. knezškofu lep slavolok priredili z napisom: »Na srečno svidenje«. Vsa čast tudi g. gostilničarju Simonu Fras-u, po domače »Tamboru«. Le-ta je takrat na svoji gostilni na vsa okna in vrata izobesil same slov. zastave ali trobojnice. Živio! Vzglede bi si naj vzel oni gostilničar v Loki, po imenu Kōk, kateri še vedno nad svojimi vrati prodava »Eugenbau-Weinschank«. Njegova misel je, da drugače ne more svetu pokazati, da zamore nekaj nemški krokati, kar se je baje naučil tam gori v rajhu, ko je za hlapca služil. Dne 31. maja tresčila je strela in ob enem tudi vnela poslopje Jurija Klajnskega v Zatoľičah. Gospodinja bila je v tem trenutku v kuhinji pred ognjiščem, ter jo je strela dēla ob vso zavest in so jo zato naravnost v bolnišnico v Ptuj izročili. Omenjeni bil je zavarovan pri zavarovalni družbi »Unio catholica«. Škoda se je precej naznanila osrednjemu ravnateljstvu in g. generalni zastopnik iz Gradca došel je na lice mesta ter škodo prečnil in v kratkem času je poškodovani, skoz našega zastopnika g. Josipa Šnudrl, vso zavarovalno svoto prejel. Priporočuje se ta zavarovalnica ter ona le katoličane, oziroma njih imetje, stalne in premične reči proti požaru zavaruje prav po nizki ceni. Kdor ni katoličan, ne more si tudi svojega imetja pri ti zavarovalnici zavarovati. Opomnim tedaj še drage rojake, naj se blagovolijo obračati, ako si hočejo pri katoliškem društvu zavarovati svoje imetje, do Josipa Šnudrl, zastopnika »Unio catholica«. Prepriča se lahko vsak, da je omenjeni zastopnik pripravljen vselej ponudbe reševati in pojasniti dajati. Tedaj po geslu: svoji k svojim!

Iz Ptuja (Zborovanje.) Kakor je znano, je imela ptujška »podružnica sv. Cirila in Metoda« svoje zborovanje v Podvincih pri Ptuj. Mnogo ljudstva se je zbralo. Bilo nas je več stotin. Prišli so posestniki iz bližnjih vasij, celo iz Sv. Marka. Prišla je tudi ptujška slov. gospoda v obilnem številu. Med njimi omenjamo g. c. kr. notarja Ožgan-a in Koser-a, advokata dr. Horvata in zlasti izborno slovensko rodbino Planinsekovo. Videl si med drugimi tudi odlične goste. Tako so nas počastili profesor Lilek iz Serajeva, profesor Krambergar iz Dunaja, nekateri čē. gg. duhovniki in mnogi vrlji gg. učitelji iz bližine. Narodni Podvinčanje okrasili so za to svečanost svojo vas. Hiše, opletene z vencji, dva slavoloka, vihrajoče zastave — vse to je iznenadilo oko. A premile narodne pesmi iz čilih zrl vaških deklet in fantov so pojile uho. Pri vhodu v vas pozdravil je član občinskega odbora vse došle goste. Pevci ptujške čitalnice zapeli so »Lepa naša domovina!«. Mej glasnimi živio-klici prišli smo do drugega slavoloka z nadpisom »Dobro došli!«. Tukaj sta podarita fant in deklica dosedanjemu predsedniku ptujške »Podružnice sv. Cirila in Metoda«, preč. g. o. B. Hrtiš-u lep šopek s primernim nagovorom. Vaška dekleta in fantje so zapeli dve narodni pesmi. Nad nami so palopale slov. trobojnice, a nad zborovališčem vihrala je dolga cesarska zastava. Pri zborovanju je pozdravil predsednik vse pričujoče prav srčno. Pevci so zapeli in ustal je slavnostni govornik, č. o. Konrad Stazinski. V navdušenem govoru opisal je življenje in delovanje sv. slovenskih bratov, katerih ime nosi naša družba. Vmes je vpletal poučne opomine. Med drugim je razložil ljudstvu, da se deli veliko slovansko deblo na veje. Ena skrajna veja smo mi Slovenci. Povedal je gospod govornik, da luč Kristusove vere gori sedaj vsem Slovanom, ki štejejo čez 100 milijonov duš, a pred prihodom slovanskih apostolov

ležala je v srcu slovanskih narodov tema malikovalstva vsaj pri veliki večini. Sklep govoru so bile besede nepozabnega škofa Slomšek-a, naj cenimo, častimo in ljubimo lepo svojo materinščino. Glasna pohvala odškodovala je gospoda govornika za velik trud. Na to je razložil gospod dr. Brumen pomen, namen in osnovo »Družbe sv. Cirila in Metoda«. Oglasilo se je 78 novih udov in tako šteje sedaj Ptujška »Podružnica sv. Cirila in Metoda« 124 udov. V denarju se je nabralo pri vpisovanju udov čez 50 gld. Pri volitvi izbrali smo si novega predsednika, č. o. Konrada Stazinskega, kajti dosedanjji predsednik ne more več izvrševati posla, ker je oddaljen od Ptuja. S petjem je končal shod. Sedaj so se začeli navzoči prosteje gibati. Solnce je zašlo za sinjim Pohorjem, ko smo odhajali od prijazne vasi. Vrlji Podvinčanje, zapomnite si, kar ste slišali preteklo nedeljo. A Vi, posestniki iz drugih vasij, pravite svojim mlačnim sosedom, kako naj ljubi Slovenec svoj jezik, v katerem mu je mati prepevala pri zibeli, v katerem ga je učila spoznati Boga in v katerem bodo za nas molili pozni vnuki, ako jim ohranimo slovensko govornico. Možje Slovenci, cenite, častite in ljubite slov. besedo, katero govorite od zibe do groba, Vi in Vaši otroci in Vaši znanci in v kateri bodo molili za Vas še pozni potomci!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Avstrijsko. Gotovo je, da odstopi minister dr. Pražak in to je, brž edino, kar so dosegli Mladočehi. Naslednika pa dr. Pražak ne dobi, ker vlada ne mara stopiti v dotiko z mladočeskimi poslanci in dr. Pražak je bil tako zvan minister-rojak t. j. »zaupni mož« za česke zadeve. — Nemški minister-rojak, grof Kuenburg pa je dobil čast tajnega svetovaleca Nj. veličanstva. Tehtnica se torej vidno nagiba na stran nemških liberalcev. Tudi to si lahko mladočeska stranka zariše na svojem rovaši.

Štajarsko. V deželnem šolskem svetu dela se prav na tihem na to, da dobimo po naših trgih in mestecih čisto nemške ljudske šole. Na tak način se vzviša število šol, za katere mora cela dežela plačevati in kar je še huje, prepir med slov. in nemškutarskimi prebivalci se ne zatre, marveč vtrdi tako, da ni več upanja, da se kedaj konča, kajti dve šoli v malem trgu od kod dobite otroke? Gotovo le s tem, da se vabi slov. deca v nemško šolo, sicer bi le-ta bila k malu prazna.

Koroško. Nekaterim gospodom v Celovci mrzi, da se je ljudij na deželi, ki ne znajo nemški; zato delajo sedaj za šole, se ve, da nemške, celo visoko v planinah, tako v Ukvah in sedaj že neki tudi v Selah. Tje je celo deželni predsednik se podal gledat, ne kaže-li postaviti jim šole. To je nesrečna misel, kajti ondi so hiše raztresene daleč po planinah in otrokom bi celih tri četrt leta ne bilo moči priti do šole. — Volitev poslanca v deželni zbor na mesto P. Laxa se vrši dne 20. avgusta; ni dvoma, da se izvoli kdo iz »bauernbunda«, torej nemškutar.

Kranjsko. »Tiskovno društvo« v Ljubljani si je kupilo hišo in je svojo tiskarno une dni prestavilo vanjo. To je velik napredek v kratkem času. — Ako pojde deželni predsednik, baron Winkler v pokoj, pride na njegovo mesto neki za gotovo iz Gradca c. kr. dvorni svetovalec, grof Chorinsky. Slovenec ni, a zna slovanski ter je na glasu dobrohotnega uradnika, ali je za Kranjsko pa to že zadosti?

Primorsko. Notranje ministerstvo je odobrilo